ReaderWorks

Standard

Nichita Stănescu

O VIZIUNE A SENTIMENTELOR

1964

AUTOPORTRET ÎN TIMP DE VEGHE

Veghez la poarta lumii fără de canate:
aici, ideile, cuvintele noastre
devin adevărate.
Iau chipul zvelt al podurilor de beton,
iau trupul drept al schelelor de fier,
le-atingi cu auzul şi ele au sunet, au ton,
le izbeşti cu privirea şi ele nu pier,
le pipăi cu trupul, cu sufletul,
şi vezi că există.
Aici începe lumea nouă, comunistă.
Cuvintele goale, ideile ciunte rămîn afară,
Aer se fac, înnorat,
tigvă-ngropată-n nisipuri, de fiară.
Veghez şi sunt drept şi înaltă e umbra mea.
Constelaţia ochilor mei e atrasă de roşia stea,
privirile mele sunt drepte, sunt nemişcate.
O, păsările s-ar putea odihni în ele
ca pe nişte ramuri colorate.

LAUDA OMULUI

Din punctul de vedere-al copacilor,
soarele-i o dungă de căldură,
oamenii – o emoţie copleşitoare...
Ei sunt nişte fructe plimbătoare
ale unui pom cu mult mai mare!

Din punctul de vedere-al pietrelor,
soarele-i o piatră căzătoare,
oamenii-s o lină apăsare...
Sunt mişcare-adăugată la mişcare,
şi lumina ce-o zăreşti, din soare!

Din punctul de vedere-al aerului,
soarele-i un aer plin de păsări,
aripă în aripă zbătînd.
Oamenii sunt păsări nemaiîntîlnite,
cu aripile crescute înlăuntru,
care bat, plutind, planînd,
într-un aer mai curat – care e gîndul!

CÎNTEC PE O SCHELĂ DE ALUMINIU

Şi mă saltă o pală de vînt
în trecere, de subţiori,
cu două braţe transparente, pînă la nori,
şi ei îmi ling pieptul, fulgerînd.

Oh, şi aşa, dintr-un salt într-altul,
mi-a lovit talpa un pisc alburiu
şi s-a-nroşit de rubine din sîngele meu,
mai tîrziu,
cînd prelungeam cu mine înaltul.

M-am întretăiat şi cu un suflet plutitor.
Era trist cînd mi-a spus:
N-am mai coborît din curenţii de sus,
de cînd m-a zvîrlit o ciupercă-a Hiroşimei,
în zbor

Oh, i-am strigat, suflete,
eu n-am murit!
Însenineză-te cu lună pentru mine.
Schele-au ţîşnit în străvezime
şi dansez peste ele, însoţit de lumine,
cu vîrful privirii în viitor.

SUFLETUL METALIC AL ORAŞULUI

Se face seară şi orizontul coboară.
Oraşul îşi ridică un cartier spre lună.
E un sunet de fier, de cabluri întinse.
Umbrele oamenilor încep să apună.

Cînd ridic braţul, umbra lui ascuţită
izbeşte capătul străzii de unde vii,
        necunoscut,
de parcă-aş fi zvîrlit la întreceri o lance
pe care o primeşti nepăsător în scut.

Eşti sufletul de metal al oraşului.
În amurguri apari, în pieţele ovale:
– Cetăţeni, s-a făcut seară, încep serbările!
(braţele tale bărbăteşti par două macarale.)

Te-ntîlnesc uneori, cînd mă-ntorc de la lucru.
Gîndurile izbesc în stele şi ele răsună.
De-a lungul stîlpilor zvelţi,
        cînd mă-ntorc de la lucru,
un cartier al oraşului se ridică spre lună.

Nu te recunosc niciodată de la prima privire;
iei mereu un alt chip.
Azi mi-apari ca o schelă îndrăgostită
de tainicul zenit.

TÎRZIU DE VARĂ

Stăteam aplecaţi deasupra şinelor
strălucitoare,
cu feţele iluminate de flăcări
roşiatic-albastre.
Aerul ridica un sunet înalt de privighetoare,
străpuns de săgeţile sufletelor noastre.

Reparam o linie de tramvai
pe largul bulevard,
o sudam, o-ndulceam sub ciocane rapide.
Umbrele noastre, ca un paşnic stindard,
pe adormitele ziduri se căţărau, arcuite.

Fierul isca, izbit, hieroglife în aer, sonore,
şi noi descifram curioşi o mitologie,
se perindau prin imaginaţia acelor
dinamice ore
obeliscuri de foc,
piramida furnalelor liliachie.

Feţe de oţeluri apăreau în deasa lumină
pe care metalul topit o zvîrlea.
Iar săgeţile sufletelor smulgeau o senină
cîntare, din aerul care ne-nconjura.

SENSUL OŢELULUI

Vedeam oţelul-n fierbere cum zvîrle
comete, şi le-atrage înapoi
asemenea lui Cronos, pe-ndelete,
cu dinţi de foc rupînd spre el căldura,
şi aerul pulsînd şi zgura,
într-un neîntrerupt şuvoi.

Aluneca pe-o roată de lumină,
şi-n echilibru, nu se da de-a-dura.
Neîntrerupt îşi răsucea statura,
şi îmi părea deasupra-i că-şi înclină
cerul cu stele osatura.

Dar îl priveam lucid şi concentrat
şi nu lăsam nimic din el să-mi scape,
radiografic văzul meu l-a cercetat
pe îndelete şi de-aproape.

Nu, n-am distins în el sticlind
vreun tăiş ori vreun contur de armă.
Părea un leu străpuns răgind,
privirea mea părea că-l sfarmă.

Dar am zărit în trupul lui,
tot mai distincte şi mai zvelte,
pentru construcţiile vieţii
cristalizîndu-se, unelte.

Vedeam oţelu-n fierbere cum zvîrle
comete vii, şi zborul lor
izbeşte-n timp, şi timpul cum răsună,
zvîrlindu-şi, lung ecou-n viitor.

CONTINUITATE

Alergînd, alergînd mi se-nteţeau muşchii,
scheletul alb ce-l ţin în mine,
ca marmora lui Michelangelo statuile,
a început să se facă mai luminos,
mai luminos
vertebră de vertebră, os de os.

...Pînă cînd, pînă cînd
în tîmple şi în frunte mi se-nfigeau sunînd
întîmplări, amintiri, amintiri, întîmplări,
speranţe şi vise, veniri şi plecări.

Alergînd, alergînd, mai adîncă-i mereu
urma-n pămînt a piciorului meu,
pînă cînd zidul de gheaţă al morţii îmi bate
pieptul, cum baţi pe-un lingou
ştiutul însemn de carate.
Şi omoplatul se face
pală subţire de helicopter
ce se-nvîrte, se-nvîrte, se-nvîrte, se-nvîrte
dintr-o boltă în alta,
dintr-un cer în alt cer,
iar gîndul meu scris îşi înfige-n pămînt
rădăcinile, sondele, ancora,
visurile, dorurile, patimile.

GENEZA

Ne opream în faţa fiecărei luciri,
atingîndu-ne tîmplele.
Şi cum te ţineam cu braţul, lîngă inimă,
coama ta inelată-mi îmbrăca umărul
cu o mantie foşnitoare.

Ne priveam unul pe celălalt, deodată,
ca pe-o hartă a lumii.
Rîdeam de-nfăţişarea noastră, de faptul
că am două mîini.
Le-ntindeam în aer, şi tu
credeai că sunt două spiţe de roată,
în timp ce gîndurile ni se fugăreau
pe o aeriană cîmpie.
Se chemau, se sărutau
pe o aeriană cîmpie.

Uite, strigai, pe-aceste frunţi omeneşti
se sprijină lumea ideilor,
aşa cum odinioară pămîntul se sprijinea
pe spinările elefanţilor indici!

LEOAICĂ TÎNĂRĂ, IUBIREA

Leoaică tînără, iubirea
mi-a sărit în faţă.
Mă pîndise-n încordare
mai demult.
Colţii albi mi i-a înfipt în faţă,
m-a muşcat leoaica, azi, de faţă.

Şi deodată-n jurul meu, natura
se făcu un cerc, de-a-dura,
cînd mai larg, cînd mai aproape,
ca o strîngere de ape.
Şi privirea-n sus ţîşni,
curcubeu tăiat în două,
şi auzul o-ntîlni
tocmai lîngă ciocîrlii.

Mi-am dus mîna la sprînceană,
la tîmplă şi la bărbie,
dar mîna nu le mai ştie.
Şi alunecă-n neştire
pe-un deşert în strălucire,
peste care trece-alene
o leoaică arămie
cu mişcările viclene,
încă-o vreme,
şi-ncă-o vreme...

VISUL UNEI NOPŢI DE IARNĂ

Apărea în stele dinţate
chipul tău de atunci, numai contur.
Nopţile mele, în nopţile mele.
Stam lungit pe zăpadă, privirea
îmi hoinărea printre cetini, în jur,

şi nu mi-era frig. Dimpotrivă,
abuream tot ca o pîine albă.
Stelele mă priveau curioase.
O, tu, carne a mea, visătoare,
o, voi, fosforescentelor oase!

Tot viitorul călătorea, călătorea,
de sus, de sub norii cei nevăzuţi,
pe fulgii cei albi, căci ningea,
dragostea mea i-apăsa, apăsa,
şi ei mi se topeau în răsuflare.

Pîn' la genunchi mi s-ar fi scufundat piciorul,
dacă-aş fi vrut să calc peste gheaţă,
pînă la cot mi-ar fi intrat mîna
de-aş fi voit să mă sprijin mai bine,
de trunchiul bradului de lîngă mine.

Dar eu abuream trîntit în zăpada
ce se topea, mi se topea sub trup.
Apoi se topea pămîntul şi piatra,
şi m-aş fi agăţat de cer,
dar mi-era teamă că-l rup.

Astfel ajungeam în fundul pămîntului
tăind, cu trupul, un con de vulcan.
Stelele, capete fără trupuri,

mă iubeau, lunecînd simultan
pe-o secundă cît ora, pe-o oră de-un an

E iarnă, şi eu stau întins, pe sub cetini,
şi miezul de lavă îl iau şi îl pun
sub creştet, şi tot nu adorm.
Şi, într-una,
din mine spre tine răsar şi apun.

AMFION CONSTRUCTORUL

Amfion cîntînd, zidurile cetăţii
cresc, cărămizile aşternîndu-se
singure. (Mit elin.)

Aici, pe cîmpul unde-n vechime zeii
n-au trecut decît călări,
unde pietrele-şi arată colţii albi, şi iarba
fuge speriată-n verzuiele zări,
îmi dau întîlnire cu tine, femeie
zveltă şi sălbăticită de frumuseţe,
înainte de răsăritul soarelui, cînd stelele
rostogolindu-se-nclină cerul într-o parte,
şi tu, venind,
de tine
doar un strigăt mă mai desparte.

Cele mai tainice
şi mai adevărate cuvinte de dragoste
ţi le spun, înainte de-a te zări.

Bat aerul cu toate valurile mării,
şfichiul lor răsuceşte copacii,
şi sepiile, şi rechinii,
        într-un dans de oglinzi.
Te aştept să-ţi desprinzi
trupul din iarbă, femeie.

Din umerii mei şi din întreaga mea putere
ţîşnesc două pantere, nemaivăzute pantere,
pe ape s-aştern, curcubee,
şi se fac viaducte şi poduri, curînd,
peste căi ferate lucind, peste trenuri trecînd.

Din pieptul meu arămiu,
vărgat în părţi de viţe muşchiuloase,
aidoma vor ţîşni, mai tîrziu,
leii cu coame flocoase, în friguri,
ca nişte explozii de aur vor ţîşni
şi vor bate aerul şi se vor prăbuşi,
şi se vor face temelii
şi terasamente şi diguri.

Din coastă, zbătîndu-se ca o sabie,
îşi va arcui în salt trupul lucios
delfinul, din tot cîrdul cel mai frumos,
izbind cu coada aerul lichid.
Şi va coborî, încolăcindu-se ca un cercel,
şi se va face zid şi se va face crenel.

Oh, pe rînd, din genunchi,
condorii vor izbucni în mănunchi,
se vor roti, luînd văzduhu-n tăişe
şi se vor aşeza şi se vor face acoperişe,

şi din gleznă, pînă-ai să te-arăţi, femeie,
vor pleca şi animalele celelante,
lăsîndu-mi nerăbdarea împodobită
cu plante...

Poate-am să-ţi par subţire ca licărirea,
şi-n spatele meu, frenetic crescînd, oraşul
îţi va fura, în văzduh, privirea.

O, gingaşul, zveltul tău pas
legănat peste ierburi,
printre colţii pietrelor!
A mai rămas un gutui,
şi un cais a mai rămas,

smulge-i şi du-i în piaţa circulară;
a mai rămas un prun,
şi-un arţar a mai rămas,
smulge-i şi du-i la-ntretăierile de drumuri;
a mai rămas un platan,
şi-un oţetar a mai rămas,
smulge-i şi du-i pe cheiul cu poduri!
Mi-a mai rămas şi-un ram de tei.
Îl vrei, stăpîna mea, îl vrei,
aici, pe cîmpul unde în vechime zeii
n-au trecut decît călări,
unde pietrele-şi arată colţii albi, şi iarba
fuge speriată-n verzuiele zări?...

CĂTRE PACE

Mă uit în urmă, asupra vîrstelor mele,
asupra trupurilor ce le-am înşirat
în sus,
ca pe un stîlp ce sprijină
cerul cu soare la mijloc.

E-un trup de copil ce ţine în braţe
un trup de adolescent,
e un adolescent ce ridică pe umeri
un trup de bărbat.
E-un trup de bărbat ce ţine pe frunte
tălpile scorojite ale unui bătrîn,
e-un bătrîn cu mustaţa-ngălbenită
de tutun,
ce sărută pe gură
fantomele norilor,
cerul albastru, universul negru.

Viaţa aceasta a mea, ca un stîlp,
o dărui să sprijine bolţile voastre,
la nunţi şi la naşteri,

şi chem îndrăgostiţii să-şi cresteze
pe el numele lor,
închis în conturul unei inimi mari,
străbătută de o săgeată
a luminii.

MIŞCARE ÎN SUS

Cerul se deşira în curcubee repetate.
Pe dunga lor, săgeata trupului, în sus,
fiece vîrstă-şi încorda, tăind la jumătate
arcul culorilor, supus.

Şi se loveau în mine două sentimente,
unul venind călare, celalt purtat în lectici...
Era o izbitură de lumini stîrnite
ca-ntre opuşii poli electrici.

Vieţi revărsate-au fost, ori nouri tragici
pe sub un cer cu stele fixe şi etern.
Cerul era în mine şi-avea de orizonturi
curbate coastele spre stern,

cînd două strigăte s-au înfruntat în luptă
(iar semnul lor era contrar)
cu-o muşcătură l-a ucis cel veşnic
pe celalt, numai secular.

Roşul aprins sminti culoarea pală,
lancea căldurii sparse gheaţa iernii,
mireasma ierbii supse din cîmpie
mirosul cel sălciu, de sînge.

După aceea s-a făcut tăcere.
Mai sacada în sus un murmur de oţel,
cerul mărunt se-ntoarse iar în cerul mare,
geamăn şi-aidoma cu el.

Doar coama foşnitoare pîn' la ţipăt
muta tot timpul umbra ce-o zvîrleam,
cînd stam, subţire piatră-n sclipăt,

nemişcător şi drept, şi surîdeam.

“DE-A SUFLETUL”

Trupul meu, cu vedenii cu tot,
a adormit dimineaţa, întins pe podele.
Rîd şi mă bucur ca un savaot,
şi plec cît mai repede cu putinţă,
dînd mai întîi colţul cenuşiu al străzii,
şi-apoi, de-a dreptul prin mijlocul
bulevardului,
fără teamă c-aş putea fi stîlcit
din întîmplare,
de vreo limuzină oarecare.

Iată şi lucrurile ! Orice dragoste-a mea
pentru ele,
însemnată cu creionul chimic
pe hîrtiile ude, caligrafic, cu scrisul rotund,
o flutur în mîna întinsă şi-apoi
o las să se legene, cînd într-un colţ, cînd
într-altul, în vînt.

Mă uit în dreapta şi-n stînga,
cu mine însumi mă uit,
folosindu-mă ca o privire.
Ascult ce se-aude sus, ce se-aude jos,
sunt, tot, un timpan armonios.

Trece-o planetă şi-ntreb cine e,
ce e.
Şi-apoi mă mir că întreb.
Ar trebui eu însumi să fiu întrebare,
ca să m-audă altcineva decît mine.

Voi, lucruri, Sfinxuri mişcătoare,
şi tu, iluminare!

SUNT UN OM VIU

Sunt un om viu.
Nimic din ce-i omenesc nu mi-e străin.
Abia am timp să mă mir că exist, dar
mă bucur totdeauna că sunt.

Nu mă realizez deplin niciodată,
pentru că
am o idee din ce în ce mai bună
despre viaţă.

Mă cutremură diferenţa dintre mine
şi firul ierbii,
dintre mine şi lei,
dintre mine şi insulele de lumină
ale stelelor.
Dintre mine şi numere,
bunăoară între mine şi 2, între mine şi 3.

Am şi-un defect, un păcat:
iau în serios iarba,
iau în serios leii,
mişcările aproape perfecte ale cerului.
Şi-o rană întîmplătoare la mînă
mă face să văd prin ea,
ca printr-un ochean,
durerile lumii, războaiele.

Dintr-o astfel de întîmplare
mi s-a tras marea înţelegere
pe care-o am pentru Ulisse – şi
admiraţia ce i-o port
bărbatului cu chip ursuz, Dante Alighieri.

Cu greu mi-aş putea imagina
un pământ pustiu, rotindu-se
în jurul soarelui...
(Poate şi fiindcă există pe lume
astfel de versuri.)

Îmi place să rîd, deşi
rîd rar, avînd mereu cîte o treabă,
ori călătorind cu o plută, la nesfîrşit,
pe oceanul oval al fanteziei.

E un spectacol de neuitat acela
de-a şti,
de a descoperi
harta universului în expansiune,
în timp ce-ţi priveşti
o fotografie din copilărie!

E un trup al tău, vechi,
pe care l-ai rătăcit
şi nici măcar un anunţ, dat
cu litere groase,
nu-ţi oferă vreo şansă
să-l mai regăseşti.

Îmi desfac papirusul vieţii
plin de hieroflife,
şi ceea ce pot comunica
acum, aici,
după o descifrare anevoioasă,
dar nu lipsită de satisfacţii,
e un poem închinat păcii,
ce are, pe scurt, următorul cuprins:

Nu vreau,

cînd îmi ridic tîmpla din perne,
să se lungească-n urma mea pe paturi
moartea,
şi-n fiece cuvînt ţîşnind din mine,
peşti putrezi să-mi arunce,
ca-ntr-un rîu oprit.

Nici după fiecare pas,
în golul dinapoia mea rămas,
nu vreau
să urce moartea-n sus, asemeni
unei coloane de mercur,
bolţi de infern proptind deasupra-mi...

Dar curcubeul negru-al ei, de alge,
de-ar bate-n tinereţea mea, s-ar sparge.

E o fertilitate nemaipomenită
în pămînt şi-n pietre şi în schelării,
magnetic, timpul, clipită cu clipită,
gîndurile mi le-nalţă
ca pe nişte trupuri vii.

E o fertilitate nemaipomenită
în pămînt şi-n pietre şi în schelării.
Umbra de mi-aş ţine-o doar o clipă pironită,
s-ar şi umple de ferigi, de bălării!

Doar chipul tău prelung, iubito,
lasă-l aşa cum este, răzimat
între două bătăi ale inimii mele,
ca între Tigru
şi Eufrat.

CÎNTEC [E o întîmplare a fiinţei mele]

E o întîmplare a fiinţei mele:
şi-atunci, fericirea dinlăuntrul meu
e mai puternică decît mine, decît oasele mele,
pe care mi le scrîşneşti într-o îmbrăţişare
mereu dureroasă, minunată mereu.

Să stăm de vorbă, să vorbim,
        să spunem cuvinte
lungi, sticloase, ca nişte dălţi ce despart
fluviul rece în delta fierbinte,
ziua de noapte, bazaltul de bazalt.

Du-mă, fericire, în sus, şi izbeşte-mi
tîmpla de stele, pînă cînd
lumea mea prelungă şi în nesfîrşire
se face coloană sau altceva
mult mai înalt, şi mult mai curînd.

Ce bine că eşti, ce mirare că sunt!
Două cîntece diferite, lovindu-se,
        amestecîndu-se,
două culori ce nu s-au văzut niciodată,
una foarte de jos, întoarsă spre pămînt,
una foarte de sus, aproape ruptă
în înfrigurata, neasemuita luptă
a minunii că eşti, a-ntîmplării că sunt.

POVESTE SENTIMENTALĂ

Pe urmă ne vedeam din ce în ce mai des.
Eu stăteam la o margine-a orei,
tu – la cealaltă,
ca două toarte de amforă.
Numai cuvintele zburau între noi,
înainte şi înapoi.
Vîrtejul lor putea fi aproape zărit,
şi deodată,
îmi lăsam un genunchi,
iar cotul mi-l înfigeam în pămînt,
numai ca să privesc iarba-nclinată
de căderea vreunui cuvînt,
ca pe sub laba unui leu alergînd.
Cuvintele se roteau, se roteau între noi,
înainte şi înapoi,
şi cu cît te iubeam mai mult, cu atît
repetau, într-un vîrtej aproape văzut,
structura materiei, de la-nceput.

VIAŢA MEA SE ILUMINEAZĂ

Părul tău e mai decolorat de soare,
regina mea de negru şi de sare.

Ţărmul s-a rupt de mare şi te-a urmat
ca o umbră, ca un şarpe dezarmat.

Trec fantome-ale verii în declin,
corăbiile sufletului meu marin.

Şi viaţa mea se ilumineză,
sub ochiul tău verde la amiază,
cenuşiu ca pământul la amurg.
Oho, alerg şi salt şi curg.

Mai lasă-mă un minut.
Mai lasă-mă o secundă.
Mai lasă-mă o frunză, un fir de nisip.
Mai lasă-mă o briză, o undă.

Mai lasă-mă un anotimp, un an, un timp.

MARINĂ

Palma cu scoici, o, sun-o tu,
în adormirea pietrelor şi-a sării,
ca-n înserarea ce ne prefăcu
stîlpi răsuciţi sub bolta mării.

Deasupră-ne, delfini bătînd
cu coada prora lunii verzi,
lemnul tristeţii desprinzînd,
ţi se părea că-l prinzi, că-l pierzi,

şi crabii mîinilor, în lături,
desfăşurau, de alge, vechi,
verzoase, fluturate pături,
cu somnul tîmplelor, perechi.

O, sună-mi tu din pălmi, sticleşte
deasupra cer de ape, străbătut
cu fulgerarea cozilor de peşte
la dunga soarelui neînceput.

MELODIE POVESTITĂ

Dragostea pe care ţi-o purtam pe-atunci
făcea din mine un bărbat aproape frumos.
Mă gîndeam pînă la orizont
şi chiar
izbutisem să mă gîndesc pînă la soare.

Erai atît de subţire, şi coama neagră
ţi-o lăsai fluturată, pe umeri.
Cînd vorbeai, glasul tău ucidea fantome,
şi bătaia inimii mele îţi dădea ocol
ca o planetă ce-ntîrzie...
Acum,
cînd întîmplarea binecuvîntată
mi te-a adus în cale,
soarele meu se întunecă,
şi cerul şi-arată stelele sticloase,
ca să mă gîndesc încordat pînă la stele !

MI-AMINTESC CU UIMIRE

Mi-amintesc cu uimire şi-acum
de timpul în care aveam
o gîndire învălmăşită, de fum,
în care-amintirile şi dorinţele şi iubirile
se frîngeau,
şi-aşteptam să adorm, să m-azvîrlu în somn,
ca un pescuitor de perle, căruia marea
şuviţe de sînge îi smulge din nări.

Eram pe-atunci legat de obiecte
cu invizibile liane,
şi atîrnat de ele-n legănare,
din oră mă săltam în oră,
cum dintr-un arbore într-altul
al junglei de odinioară
Tarzan se arunca urlînd,
cu talpa-n aer fluturată,

fără s-atingă niciodată
liniştea fecundului pămînt.

EVOCARE

Era un soare de pe vremea
covrigilor cu susan.
Cu puţin înainte de-a se însera,
fiecare rază a lui
mirosea aromitor
ca şorţul mamei.

Naiba ştie cum de mă rătăcisem
pe cîmpul plin de pietre,
din bălării şi de bucăţi de var,
în spatele zidului, înalt pîn' la cer,
şi de cărămidă roşie,
al fabricii de sticlă
căzută în ruină.

Era o scară de lemn
agăţată de zid,
foarte lucioasă şi tocită.
Şi nu vă puteţi închipui
cu cîte răni plăcute m-acopeream de glorie,
învingînd în duel
pe vestitul cavaler Bayard,
a cărui poză o rupsesem dintr-o carte !

Ţipătul berzelor rotitoare,
pîn' la urechea mea lăsa un otgon,
şi eu mă căţăram pe el, în soare,
şi-aici – o, voi, aventuri viitoare,
pînă cînd, la înserare,
ding-dang, ceasul primăriei, cel mare,
mă alunga cu o zare,
cu o miraculoasă şi tremurătoare zare,

...ding-dang, şi fugeam chiuind,
fîlfîind, aburind,
cuprins de mirare.
Ding-dang, de o mare mirare,
că nici una din răni nu mă doare.

COPILĂROSUL AMURG

Şi soarele se scufunda în orizont,
şi arborii-l priveau îndrăgostiţi,
frunzele.

Nici el nu se-ndura să plece şi
poate de-aceea devenea mai mare,
mai prietenos.

Noi doi îi surîdeam şi inimile
noastre
mult mai înalte decît el păreau,

ca nişte fructe clătinate străluceau
deasupra gurii lui deschise,
pofticioase.

Şi tu credeai că zbori, şi eu pluteam,
iar aerul sub paşii noştri se-ntărea.
Astfel urcam, şi-ntîi un ram,
apoi un nor şerpuitor,
şi-apoi o dîră de cometă sură
ne atingeau ding-dang, ding-dang,
asemeni ceasului cel mare
din turla ce se micşora,
o, foarte jos, foarte departe,
pînă era şi nu era.

Iar noi, cu ochii-ntredeschişi,
lin adormeam, cu tîmpla răzimată
de-o aripă a păsării ce-a fost,
şi parcă n-a fost, niciodată.

ORĂ FERICITĂ

Bate-n cărămizi lumina
cu fiinţe dulci în ea.
Se arată-o balerină
şi-ncă una se arată...
Oh, e-o lume în lumină
nesperat de-adevărată,
şi-i un dans, cînd la amurguri
bate-n cărămizi o rază
cu fiinţe dulci în ea.

Parcă am căzut din ore,
şi-a rămas din mine doar
o mirare visătoare.
Se-nfiripă şi mi-apare
că meandrele-s sonore
ale umbrei, pe calcar.

Şi deodată, o răcoare
mă-nconjoară, se subţie
dinspre lună curgătoare
cum era-n copilărie:
luna are nas şi gură
şi sprîncene şi bărbie.

Voi, schimbări şi creşteri zvelte,
sufletul mi-l potriviţi
ca pe o statuie, iată,
cînd mai sus, cînd jos, cînd roată,
ridicîndu-l acoladă
peste-oraşul suitor.

Nici n-ar sta ca mai-nainte,
neschimbat, ursuz, de piatră.

Ci mi-l simt cum se-alungeşte
după-oraşul care creşte
înfigîndu-şi creasta-n lună,

cînd petrecerea răsună
a fiinţelor ciudate
din lumina care bate
galeşă, în cărămizi.

CONFRUNTARE

Peste noapte, cerul meu curgător
şi-a eliberat toţi sorii deodată,
şi ei, ca un arc începură să bată
într-o dezordine iluminată,
întîi mai iute, apoi mai uşor.

Era de piatră verzuie luna mea
şi căzînd pe turnul primăriei, turti
minunatul cocoş de tablă care muri
şi rămase luna înfiptă aci
şi-ncerca să răsară şi nu mai putea.

Eu mă aflam la fereastra dinspre apus,
îmi roteam privirile peste acoperişe.
Pe valurile lor de tablă, piezişe,
zării o corabie de fum cum se furişe
din furnalul de cărămidă, în sus.

Ce cauţi pe catargul de fum,
băiete din clasa a doua primară?
Te caţeri pe scara prelungă de sfoară.
Lumina ta o fi ajuns bunăoară
în dreptul stelei Arcturus, acum?

Peste noapte, cerul meu, peste tot,
şi-a eliberat electricii sori, în cerc.
Mă subţiu spre Arcturus, mă fac gînd
şi alerg:
să refac, de departe, de foarte departe,
încerc,
oraşul cel vechi, şi mi-e greu şi nu pot.

EPILOG LA LUMEA VECHE

I

Eram copil şi rezemam în priviri
norii de primăvară.

Mirosul pământului ud mă înfiora
şi-mi tremura de emoţie spinarea,
ca şi cum ar fi trebuit
să-mi crească aripi din ea.

Nopţile mă prăbuşeam în somn
şi cînd luna, prelungă,
îmi răsărea din colţul ochiului,
haturile negre se prefăceau în şerpi
şi alergau, alergau după mine,
muşcîndu-mi cu furie
umbra.
Şi ea mă durea
şi muream în vis,
şi mi-era milă de lucruri că existau,
şi le iubeam, şi aş fi vrut să le apăr
împotriva propriilor mele priviri,
şi-mpotriva propriului meu auz.

Eram copil şi sufletul
începuse să-mi împingă în coaste, în tîmple
nemaiavînd loc.
O, şi nopţile nu mă uitam niciodată
la cer,
de teamă mă m-aş putea prăbuşi
spre el,
înfrigurat şi singur,
lăsînd în urma mea lucrurile,

ca pe nişte dinţi de lapte,
smulşi dureros cu sfoara subţire
a vremii aceleia,
cînd totul se începea cu moartea...

II

Şi-acum, în primăvară,
cînd norii îmi ating privirile,
asemeni unor degete prelungi
lunecînd pe corzi nevăzute,
pot spune că e odihnit pămîntul
şi împăcat cu sine însuşi
în întregime, pentru prima oară.

Mi-arunc privirea-n larg
şi ea se duce
nemailovind despărţitoare dungi,
şi-mi pare orizontul
cum străluce,
un curcubeu culcat la margine de lunci.

E odihnit pămîntul
şi tînăr în trezire,
asemenea acelei electrice secunde,
cînd sari din somn
şi-alungi c-un gest al mîinii
şuviţele-oboselii de pe frunte.

CÎNTEC DESPRE CEA MAI ÎNALTĂ IDEE

Pe fundul oceanului de aer,
alături de coloane şi de păsări,
lăsai în voie să-mi plutească-n jururi
emoţia cea schimbătoare de contururi,
mereu crescîndă, descrescîndă pururi.

Visam tot timpul linii drepte,
şi-o febră a plecărilor în sus
cu cornul m-a izbit în pieptu-ncins,
sau, tandră, străvezimea mi-a cuprins
ca florile de gheaţă geamul nins.

Şi sentimentele porneau-nainte-mi,
de-un roşu-aprins făcîndu-se sub ramuri,
cînd, unduindu-şi nuanţele, mereu,
la pleoapa zării răzbăteau violaceu
şi-albastru mat luceau peste irisul meu

Întîiul ochi ce l-am deschis pe lume
s-a redeschis deodată spre zenit,
şi-n graba lui, imaginile toate
le-apropie-ntre ele şi le zbate,
jumate fermecat, uimit pe jumătate.

Iar sentimentele mărunte, bune doar
să fie peste clipă martori
ciocnirii-ntre consoane şi vocale,
mereu ca de prisos, încet, şi moale
se destrămau în rotocoale.

O, dans rotund al stărilor de spirit
cu o idee numai, te înving

aşa cum rupi din saltul fără isteţime
un taur furibund sticlind lumine
cu o frînghie-ntinsă şi ţinută bine.

Cu un surîs îmi e de-ajuns
să vă alung stări ne-nchegate.
Eu nu pe voi v-aleg, vă caut,
ci sentimentul, dulce flaut
şi frate geamăn cu iubirea îl aplaud,

ce smulge ţărmul şi îl dă de-a-dura
şi-mpinge lungi carene în necunoscut,
tendoanele luminii, de-ncordare
sunînd ca valul ridicat din mare,
pe care trupul, înotînd, le taie şi le doare.

Păstrez doar sentimentul dens
al Comunismului strălucitor de sens,
al celei mai înalte din idei,
al flăcării iscate din scîntei
ce mistuie trecutul din temei.

E o cunoaştere aidoma cunoaşterii dintîi,
cînd lumile-ţi încep la căpătîi,
şi-ţi bat în văz şi în auz, anume,
şi mîna-ntinsă simte o dimensiune,
şi fiece mirare e un nume.

E sentimentul bărbătesc
al celei mai umane din idei,
ce-nfrăgezeşte piatra-n faţa ei
şi schimbă-n trepte lungi trupul de stea
al lumii care-o suie după ea.

Şi alta nu-i mai e asemenea.

INSCRIPŢIE PE UN BARAJ

O emoţie plutea
peste plajă, peste mine.
Colora, decolora –
cu cinci feluri de lumine

bărcile, lovind în scoici,
chiar şi umbra care-o lasă
timpul, clătinînd greoi
peştii-n marea fumegoasă.

Las să-mi cadă pleoapa-ncet,
subţiind rotundul mării,
pînă-l ţin pe geană-ntins
şarpe negru, dîră neagră.

Aprigul profil mi-l mut
dinspre umăr înspre umăr,
marea s-o azvîrl tăcut
cu privirea, peste umăr.

Doar emoţia, plutind,
rîpa veche-a mării-o cată,
cînd pe noul larg colind
cu cinci năvi de fier deodată.

PENTRU CĂ ÎNOT ŞI ZBOR ÎN SUS

Pentru că înot şi zbor în sus
abia mă mai ajung din urmă
amintirile
ca nişte bule de aer, undele
mişcătoare.

...Globuri străvezii, globuri reci,
luminate şi întunecate,
azvîrlindu-mi pe grumaz
cîte un trup de-al meu neîmplinit,
rămas din adolescenţă...

Pentru că înot şi zbor în sus,
voi îmbrăţişa luna
sau poate un trup de-al meu viitor.

Cînd fac mişcarea înotului,
înapoia mea se revarsă ondulînd
oceanul cu peşti,
dar înoată din mine doar tălpile,
gleznele.

Cînd gestul aripei îl fac,
se prăbuşesc înapoia mea
coloane de aer amestecate cu vulturi,
dar numai pălmile-mi sunt în zbor,
numai linia vieţii.

Pentru că înot şi zbor în sus,
mi-e tîmpla-mpodobită de speranţe
ca ramura de frunze,
şi fruntea mea se află mereu
în ceea ce va fi,

iar trupul în ceea ce există.

Pentru că înot şi zbor în sus,
voi îmbrăţişa luna
sau poate un trup de-al meu viitor,
căruia-i sunt
amintire, urcînd şi arzînd.

TINERILOR

Tinerilor, voi suavi lungani,
existenţa voastră cea melodioasă
iscăleşte farmecul acestor ani,
pîinea parcă-o face mai gustoasă.

Ce-au visat bătrînii luptători,
sîngele jertfit să schimbe-o lume
se-mplini de zece ori
şi-i firesc acum ce-a fost minune.

Chipeşă, de-aceea, fantezia voastră
are-n ea un nu ştiu ce tulburător,
pentru crinul lunii cristalină glastră,
pusă-i la fereastră-n văzul tuturor.

Şi de-aceea, poate, primăvara
mai curată-i şi mai fragedă, prin ani.
Vă priveşte-ndrăgostită ţara,
tinerilor, voi suavi lungani.

ÎNTR-O JOI CU DRAGOSTE

Seară de joi, seară deasă de suflet,
în care destinele noastre creşteau
ca iarba de primăvară,

iar eu te iubeam
atît de mult, încît te uitam,
crezînd că faci parte din mine.

Şi numai atunci mă miram
cînd, uneori, surîdeam, şi tu
nu surîdeai,

cînd jefuiam copacii de frunze,
şi tu
rămîneai lîngă ei, mai departe.

Atunci mi-apărea
că eşti altcineva,
dar numai atît cît poate să fie
altcineva soarele serii –
luna...

CU O UŞOARĂ NOSTALGIE

Cu cît se-nsera peste arborii rari,
cu atît începeau să lumineze mai tare
inimile noastre de hoinari,
căutătorii pietrei filozofale.

Totul trebuia să se transforme în aur,
absolut totul:
cuvintele tale, privirile tale, aerul
prin care pluteam, sau treceam de-a-notul.

Clipele erau mari ca nişte lacuri
de cîmpie,
şi noi nu mai conteneam traversîndu-le.
Ora îşi punea o coroană de nori, liliachie.
Ţi-aduci aminte suflete de-atunci,
tu, gîndule?

DANSUL

Cum pluteam printre coloane,
în vîrtejuri diafane,
trupul tău lipit de pieptu-mi
sufletul mi-l străbătuse.

O, te uită,-ntoarce-ţi văzul,
ce-mi răni cu geana neagră
tîmpla arsă, mintea dusă
în lagunele sărate.

Parcă într-o zi un soare
ce-l lovisem cu privirea
îşi turti rotundul aur
şi veni atît de-aproape,

că-l răcii cu răsuflarea,
cu privirea modelîndu-l
într-o tînără femeie
aromită, visătoare.

O, pe-un pat de nouri negri
stă întinsă o femeie.
Trup de aur, sîni de aur,
stă întinsă o femeie.

Nourii plutesc aproape
şi ea dormea împietrită,
şi împing pe boltă norul
cu bătaia inimii.

POEM

Spune-mi, dacă te-aş prinde-ntr-o zi
şi ţi-aş săruta talpa piciorului,
nu-i aşa că ai şchiopăta puţin, după aceea,
de teamă să nu-mi striveşti sărutul ?...

SĂRUTUL

Vederea lumii se-adumbrea, cînd noi
ne sărutam în pieţe şi în scuaruri.
Un aer mat ne-nfăşura, şi nimeni
nu ne-a lovit vreodată cu privirea.

Doar steaua neagră-a părului tău scurt
îmi atingea, cu clinchet stins, un umăr,
şi toţi credeau că bate-n arbori ora
cînd soarele apune la amiază.

Şi păsări mari se coborau pe bănci
şi pe statui, pe cabluri, peste iarbă...
Luceau intens, presate de un cer
pe care-l începea iubirea noastră.

SFÎRŞIT DE ANOTIMP

Eram atît de atent,
încît se stingea-n cupole amiaza,
iar sunetele îngheţau în jurul meu,
prefăcîndu-se-n stîlpi răsuciţi.

Eram atît de atent,
încît plutirea ondulată-a mirosurilor
se prăbuşea-n întuneric,
şi parcă niciodată n-aş fi-ncercat
frigul.

Deodată
m-am trezit atît de departe
şi de străin
rătăcind înapoia chipului meu,
ca şi cum mi-aş fi-nvelit simţurile
cu relieful fără de noimă al lunii.

Eram atît de atent,
încît
nu te-am recunoscut, şi poate
că vii mereu,
în fiecare oră, în fiece secundă,
şi treci prin aşteptarea mea de-atunci
ca prin fantoma unui arc de triumf.

EMOŢIE DE TOAMNĂ

A venit toamna, acoperă-mi inima cu ceva,
cu umbra unui copac sau mai bine
cu umbra ta.

Mă tem că n-am să te mai văd, uneori,
că or să-mi crească aripi ascuţite
pînă la nori,
că ai să te ascunzi într-un ochi străin,
şi el o să se-nchidă cu-o frunză de pelin.

Şi-atunci mă apropii de pietre şi tac,
iau cuvintele şi le-nec în mare.
Şuier luna şi o răsar şi o prefac
într-o dragoste mare.

PORTRET DE ADOLESCENŢĂ

Erai atît de copilăroasă, încît
aproape ţi-era teamă să priveşti
copacii şi stelele, în ochi.

Dar nici de plecat nu plecai
de lîngă trunchiul copacului,
de sub stelele serii.

Şi dacă mă gîndesc mai bine,
în aerul din jurul tău
nu se petrecea nimic.

Oare tu te uitai prin el,
ca printr-un ochean?
...Stelele serii, călătorind
prin aerul proaspăt,
îţi spuneau ceva aparte? Şi numai ţie?

Nu pot să ştiu nimic.
Eu te priveam ore-n şir,
pînă cînd privirile mele
dădeau frunze albastre,
pînă cînd vîntul mi le smulgea,
ori cădeau ele singure, îngălbenite,
la pămînt.

Şi-atunci abia, poate că venea toamna...
Dar dacă mă gîndesc mai bine,
nici de aceasta nu eram prea sigur.

POETUL ŞI DRAGOSTEA

Te-ai făcut subţire şi prelung,
şi un sentiment ciudat te doare,
şi eşti mîndru, şi ţi-l porţi pe umăr
ca pe-un şoim de vînătoare.

Şi prelungi, privirile îţi trec
chiar prin zidul greu şi prin lăcate,
şi se-opresc la piatra unui chip, mereu,
cu sprîncenele-mbinate.

Se petrec atunci întreceri, lupte,
şi răpiri imaginare,
ora se înclină, bate
cu secunde tot mai rare.

Şi trec ani, şi şoimul zvelt
de pe umăr nu-l mai lepezi,
doar secundele din el
bat din ce în ce mai repezi.

SUFLETUL DE PRIMĂVARĂ

Sufletul se rotea în jurul întîmplărilor,
uneori atingîndu-le.
Un ochi rîzînd, un ochi plîngînd
în capul cerului
erai tu, soare, şi tu, pămîntule.

Sufletul se rotea toată ziua, toată noaptea.
O amintire. O speranţă.
O amintire, şi iar o speranţă.
Oamenii, pomii, pietrele, iarba,
cu moartea stăteau în balanţă.

Sufletul se împărţea în globuri,
cum se-mparte
coloana de apă-ndoită la vîrf spre bazinuri.
Era un glob de pace, un glob de război,
un glob al visării şi unul de chinuri.

Soarele privea cu lumină,
pămîntul privea cu oameni,
şi-amîndouă privirile erau paralele.
Nu-ntîlneau nimic înainte,
poate numai un dans
în balans monoton, taciturn, de galeşe stele.

Lumina se-ntorcea pîn' la urmă-napoi,
modulată,
ca un ecou repetat răsfrîngînd şi strigînd
un nume iubit, o întîmplare de altădată.
Oamenii se-ntorceau pîn' la urmă-napoi,
în pămînt.

Sufletul ştia, cunoştea, simţea toate-acestea.
Şi se rotea, se rotea ameţitor,
invidiind uneori pomii, alteori pietrele,
alteori iarba,
pentru liniştea desăvîrşită a lor.

Cîteodată-atingea morţii,
îi întreba de ce-au murit,
alteori atingea viii, îi întreba ce au de gînd,
cum au de gînd să prelungească
lumina acestui pămînt.

Unii rosteau cuvinte de ură, de foc,
de mormînt.
Unii rosteau cuvinte de boală,
unii rosteau cuvinte de moarte.
Globurile sufletului se învineţeau,
se-nnegreau, se topeau,
alunecau mai departe,
din departe-n departe.

Alţii rosteau cuvinte de viaţă,
alţii rosteau cuvinte
de pace.
Despre coloana ce-ar trebui înălţată,
despre o iarbă
aflată,
care-ar supune cancerul,
care ar dărîma statuia tristeţii.
Globurile sufletului se-mpurpurau deodată,
opreau
deodată
roata lor mare în lume, fuga lor toată.

Sufletul se aduna ca un fluviu

în înfinitul mării,
Nu mai voia să plece, şi, în curînd,
ochiul soarelui privea cu lumină, rîzînd,
ochiul pămîntului privea cu oameni,
începînd să surîdă.

Poate chiar surîzînd.

CÎNTEC DE PRIMĂVARĂ

Desigur, primăvara mi-a ţîşnit din tîmple.
De umbre, umerii îmi şiroiesc, tăcut,
prea bine mi-e şi nu mă mai pot rumpe
de aerul rotund ce m-a-ncăput.

E-ntîia oară cînd rămîn fără de viaţă,
de primăvară-ncercuit cu frînghii,
pînă miresmele îmi dau un pumn în faţă;
trezindu-mă, le-adulmec şi le mîngîi.

Şi mor a doua oară, cînd îmi taie chipul
pala de raze atîrnînd de crengi.
Şi iar mi se roteşte-n păsări timpul,
cînd pasul tău răsună pe sub crengi.

Cu văzu-nchis, simt cum îmi bat
peste sprîncene
imaginile tale, clinchetînd.
Mor sacadat şi reînviu din vreme-n vreme,
de-otrava morţii sufletu-mi eliberînd.

O, primăvara flăcări roşii-nalţă.
Pe rugul lor mi-e sufletul întins
pînă miresmele îmi dau un pumn în faţă,
şi mă trezesc, şi-nving şi sunt învins.

CÎNTEC DE OM

Primului cosmonaut al lumii

Uite cu ce litere mari îţi scriu
şi iscălesc dedesubt.

Trupul meu viu şi sufletul meu viu,
sau poate mai degrabă dorinţele mele,
le-am ridicat ca pe nişte globuri mişcătoare
spre stele.

Iartă-mă dacă-ţi spun cuvinte
mai lungi decît trupul meu.
Întinde-ţi mîna atentă şi-ai să le-ajungi
de cîte ori vrei, mereu !

Acum am ţîşnit prin aer. Norii
i-am împins doar cu sunetul vorbirii,
şi sufletul doar cu trupul meu tînăr
mi l-am încins,
aşa cum înaintea bătăliilor Machedon
îşi încingea sabia.

Totul se schimbă în mine
acum, cînd alerg pe vîrfurile de munte
ale cuvintelor.
Dacă-mi dă prin gînd s-apăs cu talpa,
        mai tare,
vreun pisc, vreo propilee sau vreun obelisc,
prin universul negru spre fiecare soare
flăcără mă isc, rătăcitoare.

Aproape nu-mi vine să cred
că am putut pînă-aici să purced.

Ochiul pământului, albastru,
îmi priveşte din depărtare
faţa sărată, inima zburătoare,
şi neliniştit mi-azvîrl imaginea chipului
ca pe o minge ovală
spre-ndepărtatul pământ !

Dar ea se-ntoarce la mine.
Eu sunt? – Da, eu sunt.

SPRE ANDROMEDA

E-un viitor pe care-l poţi atinge cu geana,
îndărătnica mea femeie.
Nu-i un joc, e numai un adevăr ce va fi
la fel de prelung şi de melodios,
ca adîncurile de ocean închipuite de cîntăreţii
la harfă, la fluier de os.

Lasă-ţi umbra să-mi treacă peste mîini,
peste umeri,
ca pe treptele unei scări în spirală,
şi uită-te cu un colţ de sprînceană
cum iau naştere cuvintele de pe buzele mele,
asemenea lunii din marea vicleană.

Fiece cuvînt care-l spun e un trup străveziu
de bărbat, de femeie,
e-un şir unduit tăind în două
gheaţa unui deşert ce scînteie.
Vechile nuanţe-ale lucrurilor
în zadar le mai cauţi
statura lor necrescută,
culorile lor în schimbare
atîrnînd spre gri, ca nişte capete de băieţi
aplecate pe-o balustradă, visătoare.

Priveşte, a apărut un platou
lucios, de metal.
Ce-ntins e platoul de nobil metal !
Noi doi suntem în mijlocul lui.
Şi iată că spui
cuvîntul ,,noi",
fără să te înclini într-un rotocol de aer,
fără să te-ncovoi într-un val !

E-ntr-adevăr un platou strălucitor de metal
De-aici se pleacă-n sus, e-atît de simplu!
La fel ca o mişcare de dans,
un dans al gîndurilor,
un dans al ideilor,
suitorul mişcărilor dans.
Deasupra sunt plantele. Le poţi atinge şi tu,
cumva,
cu o vocală, cu o singură vocală,
cu A.

Tu, pămîntule, ochi albastru,
pentru că suntem privirile tale.
Tu, pămîntule, gîtlej de foc,
pentru că suntem strigătul tău.
Tu, pămîntule, tîmplă albită,
pentru că suntem gîndurile tale.
O, pămîntule,
tu, bătrînule,
înţeleptule, mişcătorule !

PENTRU CĂ ÎNOT ŞI ZBOR ÎN SUS

Pentru că înot şi zbor în sus
abia mă mai ajung din urmă
amintirile
ca nişte bule de aer, undele
mişcătoare.

...Globuri străvezii, globuri reci,
luminate şi întunecate,
azvîrlindu-mi pe grumaz
cîte un trup de-al meu neîmplinit,
rămas din adolescenţă...

Pentru că înot şi zbor în sus,
voi îmbrăţişa luna
sau poate un trup de-al meu viitor.

Cînd fac mişcarea înotului,
înapoia mea se revarsă ondulînd
oceanul cu peşti,
dar înoată din mine doar tălpile,
gleznele.

Cînd gestul aripei îl fac,
se prăbuşesc înapoia mea
coloane de aer amestecate cu vulturi,
dar numai pălmile-mi sunt în zbor,
numai linia vieţii.

Pentru că înot şi zbor în sus,
mi-e tîmpla-mpodobită de speranţe
ca ramura de frunze,
şi fruntea mea se află mereu
în ceea ce va fi,

iar trupul în ceea ce există.

Pentru că înot şi zbor în sus,
voi îmbrăţişa luna
sau poate un trup de-al meu viitor,
căruia-i sunt
amintire, urcînd şi arzînd.

Table of Contents

O VIZIUNE A SENTIMENTELOR	2
AUTOPORTRET ÎN TIMP DE VEGHE	3
LAUDA OMULUI	4
CÎNTEC PE O SCHELĂ DE ALUMINIU	5
SUFLETUL METALIC AL ORAŞULUI	6
TÎRZIU DE VARĂ	7
SENSUL OŢELULUI	8
CONTINUITATE	9
GENEZA	10
LEOAICĂ TÎNĂRĂ, IUBIREA	11
VISUL UNEI NOPŢI DE IARNĂ	12
AMFION CONSTRUCTORUL	14
CĂTRE PACE	17
MIŞCARE ÎN SUS	18
“DE-A SUFLETUL”	20
SUNT UN OM VIU	21
CÎNTEC [E o întîmplare a fiinţei mele]	24
POVESTE SENTIMENTALĂ	25
VIAŢA MEA SE ILUMINEAZĂ	26
MARINĂ	27
MELODIE POVESTITĂ	28
MI-AMINTESC CU UIMIRE	29
EVOCARE	30
COPILĂROSUL AMURG	32
ORĂ FERICITĂ	33
CONFRUNTARE	35
EPILOG LA LUMEA VECHE	36

CÎNTEC DESPRE CEA MAI ÎNALTĂ IDEE 38
INSCRIPŢIE PE UN BARAJ 40
PENTRU CĂ ÎNOT ŞI ZBOR ÎN SUS 41
TINERILOR 43
ÎNTR-O JOI CU DRAGOSTE 44
CU O UŞOARĂ NOSTALGIE 45
DANSUL 46
POEM 47
SĂRUTUL 48
SFÎRŞIT DE ANOTIMP 49
EMOŢIE DE TOAMNĂ 50
PORTRET DE ADOLESCENŢĂ 51
POETUL ŞI DRAGOSTEA 52
SUFLETUL DE PRIMĂVARĂ 53
CÎNTEC DE PRIMĂVARĂ 56
CÎNTEC DE OM 57
SPRE ANDROMEDA 59
PENTRU CĂ ÎNOT ŞI ZBOR ÎN SUS 61